

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/301/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817209915
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7817209915.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka, v spore žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom v Bratislave, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, proti žalovanému Z. X., E.. XX.X.XXXX, I. K. X., O. I. XXXX/X, o zaplatenie 2.290,31 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 6. augusta 2019 č.k. 15Csp/265/2017-228 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia istiny 2.290,31 €, úrokov v sume 151,81 €, úrokov 1.497,24 €, úrokov zo zostatku nesplatennej istiny, t.j. zo sumy 2.290,31 € vo výške 19,50 % ročne od 1.6.2017 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 2.290,31 € od 1.6.2017 do zaplatenia, poplatkov v sume 49,15 € a náhrady trov konania. Zároveň rozhodol, že žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady v rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím. Rozhodol tak potom, ako jeho predchádzajúci rozsudok zo dňa 13.3.2018, ktorou žalobu zamietol, zrušil Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 30.4.2019 sp. zn. 1Co/211/2018.

2. Pri rozhodovaní vychádzal súd zo zistenia, že žalovaný a právny predchodca žalobcu Poštová banka, a.s. uzavreli dňa 30.3.2012 zmluvu o úvere Dostupná pôžička, na základe ktorej žalobca žalovanému poskytol sumu 3.000 €, ktorú sa žalovaný zaviazal žalobcovi vrátiť v 72 splátkach za úrok vo výške 19,50 % ročne s tým, že výška mesačnej splátky bola určená na sumu 74,19 €, dátum konečnej splatnosti úveru bol stanovený na deň 19.3.2018 a dátum prvej úhrady na 19.4.2012, celková výška nákladov činila 2.061,75 €. Podľa tvrdenia žalobcu vo vyjadrení zo dňa 12.3.2018 (č. I. 149 súdneho spisu) žalovaný žalobcovi uhradil celkovo sumu 2.006,24 €.

3. Konštatoval, že medzi stranami bola spornou otázka splnenia podmienok pre predčasné zosplatenie úveru a pre platné postúpenie pohľadávky predchodcu žalobcu na žalobcu, keď žalovaný najmä v spore namietal nedodržanie postupu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a po právnom posúdení veci podľa § 1 ods. 3 písm. f), § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a), b), c), d) a e) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako i podľa § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5 a 6, § 54 ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s čl. 6 ods. 1 a čl. 7 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 6. apríla 1993, s poukazom na rozsudky Súdneho dvora

Európskej únie z 27.6.2000 v spojených prípadoch C-240/98 a závery súdnej praxe o tom, že strata výhody splátok nemôže predchádzať príslušný právny úkon veriteľa, dospel k záveru, že nebola splnená podmienka daná ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pretože v spore žalobca nepreukázal, že by pred zosplatnením pohľadávky postupoval podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Usúdil, že žalobca nepreukázal doručenie písomnej výzvy na zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky. Ako nepravdivé vyhodnotil súd prvej inštancie tvrdenie žalobcu, že k upozorneniu na vyhlásenie predčasnej splatnosti došlo dňa 19.9.2014. Dôvodil, že podľa žalobcom predložených dôkazov, malo byť toto upozornenie zaslané na poštovú prepravu dňa 22.9.2014, pričom list o zosplatnení bol vyhotovený dňa 6.10.2014 a k zosplatneniu malo dôjsť dňom 6.10.2014. Uviedol, že ak by aj súd pripustil, čo preukázané nebolo, že k doručeniu zásielky žalovanému došlo ešte v deň jej odoslania dňa 22.9.2014, čo je vzhľadom na doručovanie poštovej prepravy nepravdepodobné, k predčasnej splatnosti úveru nemohlo dôjsť pred dátumom 8.10.2014, lebo v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka lehota na upozornenie spotrebiteľa nesmie byť kratšia ako 15 dní. Dodal, že ak podľa žalobcu z podania na č.l. 54 súdneho spisu má plynúť, že právny predchodca žalobcu mal vyzvať žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote 15 kalendárnych dní od doručenia výzvy s tým, že v prípade, ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy, tak je oprávnený využiť § 565 Občianskeho zákonníka a vyhlásiť úver za predčasne splatný, a ak k uvedenej výzve je predložený poštový hárok s tým, že uvedený list mal byť doručovaný a zasielaný žalovanému dňa 22.9.2014, znamená to, že v žiadnom prípade pri zosplatňovaní úveru dňa 6.10.2014 nemohla byť splnená podmienka uplynutia 15 kalendárnych dní odo dňa doručenia výzvy na zaplatenie dlžnej sumy. Navyše žalobca nepreukázal, od ktorého dňa doručenia mala začať plynúť 15 dňová lehota na úhradu dlžnej sumy.

4. Z týchto skutočností potom prvoinštančný súd vyvodil záver o dôvodnosti námietky žalovaného o neplatnosti postúpenia pohľadávky právneho predchodcu žalobcu na žalobcu a uzavrel, že v prejednávanej veci k platnému predčasnému zosplatneniu pohľadávky nedošlo. Nebolo možné preto postúpiť pohľadávku z Poštovej banky, a. s. na žalobcu, pretože tomuto postúpeniu nepredchádzala ani výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobu žalobcu zamietol.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal v konaní procesne plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník samostatným rozhodnutím.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a), f) a písm. h) CSP, t. j. z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo žalobe vyhovieť v celom rozsahu a žalovaného zaviazat' na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia. Žalobca vo svojom odvolaní v prvom rade namietol, že žalobca nemal možnosť sa procesne v konaní brániť, keď súd svojím postupom znemožnil účasť žalobcu na konaní a bez toho, aby žalobcu oboznámil o výsledku posúdenia prejudiciálnej otázky o neuzavretí zmluvy o úvere a žalobu žalobcu o zaplatenie peňažnej sumy zamietol. Žalobca súdu prvej inštancie vytkol, že nepostupoval podľa § 129 CSP a § 157 CSP, nevyzval žalobcu na vyjadrenie sa k otázke aplikácie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak mal súd za to, že v prejednávanom prípade o zaplatenie je spornou aj otázka platnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, hoci súd mohol za účelom rýchleho a hospodárneho konania vyzvať žalobcu, aby sa vyjadril k predbežnému právnomu posúdeniu veci o platnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, ktoré viedlo k zamietnutiu žaloby ako celku a nevytýčil termín predbežného prejednávania sporu podľa § 168 CSP. Z uvedeného podľa žalobcu nastala situácia, kedy jedinou možnosťou procesnej obrany žalobcu je podanie odvolania. Žalobca vyjadril nesúhlas so záverom súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Poukazom na znenie bodu 40. odôvodnenia rozsudku, výklad § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalobca označil za nemajúci žiadnu oporu v zákone, za svojvoľný a prílišne formalistický. Argumentoval pritom, že zákon výslovne neustanovuje, aby sa výzva s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru dostala do dispozičnej sféry dlžníka spotrebiteľa a až odvtedy začala plynúť veriteľovi 15 dňová lehota. Zopakoval, že v danom prípade žalovaný prestal plniť svoje zmluvné dojednané plnenie dňa 6.6.2014. Právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného na možnosť uplatnenia postupu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka listom zo dňa 19.9.2014, následne listom zo dňa 6.10.2014 vyhlásil predčasnú

splatnosť úveru a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej istiny s príslušenstvom, pričom žalovaný doposiaľ neuhradil splátku úveru ani v trojmesačnej lehote, ani v dodatočnej 15. dňovej lehote, ani po výzve na splatenie dlžnej istiny z príslušenstvom. Ďalej žalobca v odvolaní poukázal na znenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, na bod 9, 10, 11 a 12 z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.6.2018 sp. zn. 27Co/31/2018, na článok obsiahnutý v časopise Súkromné právo 1/2015 a zdôraznil, že výzva na splatenie úveru s príslušenstvom zo dňa 6.10.2014 bola zároveň písomnou výzvou banky, a to v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa žalobcu došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, lebo žalovaný bol odo dňa postúpenia uvedenej pohľadávky, t.j. do dňa 13.6.2017 viac ako 90 dní v omeškaní s plnením jeho peňažného záväzku, keďže žalovaný bol v omeškaní už od 19.1.2014 a prestal splácať od 6.6.2014.

7. Žalovaný nevyužil právo vyjadriť sa k odvolaniu žalobcu a v odvolacom konaní zostal nečinný.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Rozsudok bol vyhlásený verejne na Krajskom súde v Košiciach dňa 21. mája 2020 v pojednávacej miestnosti č. dv. 215, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia o 9.10 hod. boli zverejnené dňa 15.5.2020 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach podľa § 219 ods. 1 a 3 CSP.

10. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), písm. f) a písm. h) CSP.

11. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a) CSP (neboli splnené procesné podmienky) je naplnený vtedy, ak súd konal napriek tomu, že neboli splnené procesné podmienky. Ide o podmienky, za ktorých súd môže konať a rozhodovať. Ide tu o vecné procesné podmienky (kvalifikovaný spôsob začatia konania, t.j. v sporovom konaní žaloba, splnenie poplatkovej povinnosti), podmienky na strane súdu (právomoc, príslušnosť), procesné podmienky na strane účastníkov (procesná subjektivita procesná spôsobilosť, prípadné povinné zastúpenie advokátom) a tzv. negatívne procesné podmienky (prekážka začatého konania, prekážka rozsúdenej veci). Skúmanie týchto procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania. Výnimkou je skúmanie splnenia podmienky všeobecnej miestnej príslušnosti a osobitnej miestnej príslušnosti danej na výber, ktorú súd skúmal len na námietku žalovaného pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí. Nedostatky niektorých procesných podmienok sú neodstrániteľné a prítomnosť takéhoto nedostatku bráni súdu v konaní a rozhodovaní, čo vedie k zastaveniu konania. V ostatných prípadoch je povinnosťou súdu nedostatok procesnej podmienky odstrániť. Vadou predpokladanou v § 365 ods. 1 písm. a) CSP tak trpí konanie v prípade, keď súd vec prejednal a rozhodol napriek vyššie naznačeným nedostatkom. V prípade namietaného nedostatku príslušnosti súdu, o vadu konania v podobe nedostatku príslušnosti súdu pôjde iba v prípade, keď v konaní neboli dodržané ustanovenia o vecnej príslušnosti, osobitnej i výlučnej miestnej príslušnosti alebo o kauzálnej príslušnosti.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

13. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

14. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody v danej veci nie sú naplnené.

15. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej nemožno vytknúť, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú, alebo nevyšli za konania najavo a tiež nebolo zistené, že by súd na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zákonom, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, ak žalobu v celom rozsahu zamietol vychádzajúc z úsudku, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenie, že došlo k platnému predčasnému zosplatneniu pohľadávky právneho predchodcu žalobcu, a preto nebolo možné pohľadávku postúpiť z Poštovej banky, a.s. na žalobcu. Súd prvej inštancie správne žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol.

16. Odvolacie námietky žalobcu boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, vrátane otázky splnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu na žalobcu. Ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

17. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Len na zdôraznenie správnosti rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd považuje za potrebné dodať nasledovné:

18. V zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v rozhodnom znení (ďalej len „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

19. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje podmienky, ktorých splnenie je nevyhnutné pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktorú má voči klientovi, na inú banku, alebo aj na osobu, ktorá nie je bankou. Postúpenie pohľadávky v rozpore s uvedeným ustanovením má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení podľa § 39 Občianskeho zákonníka (por. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. novembra 2019, sp. zn. 1Obdo/92/2018).

20. V zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona, banka musí pre platné postúpenie pohľadávky splniť nasledovné podmienky: a/ musí písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil a b/ ak je napriek písomnej výzve klient v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže banka postúpiť pohľadávku uplynutím uvedených 90 dní. Postúpenie pohľadávky banky v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je absolútne neplatným právnym úkonom.

21. Z dôvodov napadnutého rozsudku plynie, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní náležite vychádzal z premisy, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka (alebo jej časť), ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej

výzvy potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky v banke, ktoré musia byť v čase postúpenia pohľadávky splnené. Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou zmluvy o úvere, resp. odstúpením od nej, splatnými sa do tej doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bol dlžník v omeškaní. V okolnostiach posudzovanej veci súd prvej inštancie správne uzavrel, že vzhľadom na fakt, že ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver z dôvodu, že nedošlo k riadnemu vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti, právny predchodca žalobcu - Poštová banka, a.s., nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu - žalobcovi. Náležite pritom súd prvej inštancie vychádzal z úsudku, že splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách je v súdnom konaní povinný tvrdiť a preukázať postupca, ktorý takto postúpenú pohľadávku v súdnom konaní uplatňuje. Ten je povinný tvrdiť a dokázať splnenie predpokladov svojej aktívnej legitímácie na podanie žaloby, a teda splnenie podmienok platného postúpenia. Správne preto súd prvej inštancie usúdil, že žalobca v danom prípade nesplnil svoju povinnosť tvrdiť a preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (žalovaného dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní, a dôkazné bremeno v tomto smere neunesol. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka - žalobcu. Rovnako správne v tomto smere súd prvej inštancie poukázal okrem iného i na závery vyslovené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. marca 2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017, podľa ktorého podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Možno dodať, že za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pritom nie je možné považovať výzvu na úhradu dlžnej sumy, resp. upozornenie na možné zosplatenie vyhlásením mimoriadnej splatnosti, pokiaľ sa vo výzve neodkazuje na postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Spotrebiteľ totiž vo výzve musí byť upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie. Žalobca v danom prípade nepreukázal, že by jeho právny predchodca pred postúpením pohľadávky takúto výzvu reálne žalovanému spotrebiteľovi zaslal a doručil z dôvodov, ako ich podrobne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku.

22. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa s tvrdeniami žalobcu prednesenými v spore správne a dostatočne a presvedčivo vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, zhodnotiac pritom všetky dôkazy predložené na podporu tvrdení žalobcu i žalovaného, s uvedením, ktoré z nich považoval za preukázané, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a z akých právnych noriem pri rozhodnutí vychádzal, pričom z odôvodnenia rozsudku je úplne zrejmé, z akých právnych úvah vychádzal, ak žalobu žalobcu zamietol.

23. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že na pojednávaní dňa 6.8.2019, ktorého sa žalobca nezúčastnil, pričom svoju neprítomnosť na pojednávaní riadne ospravedlnil a žiadal rozhodnúť v jeho neprítomnosti, a na ktorom vyhlásil napadnutý rozsudok, súd prvej inštancie neoboznámil strany s tým, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná a neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Zároveň však z obsahu súdneho spisu vyplýva, že súd prvej inštancie vyzval strany na prípadné doplnenie návrhov na vykonanie dokazovania a žalobca sa k otázke aplikácie ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyjadroval už vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 13.3.2018 č.k. 15Csp/265/2017-167. V zásade platí, že postup súdu podľa § 181 ods. 2 CSP je pre strany sporu a ich zástupcov na základe uvedených úkonov predvídateľný a transparentný, avšak zároveň sa kladie väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. To, že žalobca predpokladal iné meritórne rozhodnutie, ho nezbavilo povinnosti predložiť potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku, o to viac, ak v uznesení zo dňa 30. apríla 2019 č.k. 1Co/211/2018-206 Krajský súd v Košiciach konštatoval, že „argumenty prednesené v odvolaní žalobcu sú opodstatnené a je nutné s nimi súhlasiť potiaľ, že súd prvej inštancie nesprávne postupoval, ak žalobu zamietol na jednej strane s odôvodnením, že je povinný ex offi prihliaďnúť na premičanie v zmysle ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, o ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí pléna dňa 7.2.2018 rozhodol, že nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ktoré stratilo účinnosť dňom vyhlásenia tohto nálezu (sp. zn.

PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018) v Zbierke zákonov Slovenskej republiky č. 271/2018 Z.z., a ak na strane druhej z odôvodnenia rozsudku zároveň plynie, že súd žalobu zamietol i z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu na podanej žalobe, keď pritom súd usúdil, že žalobca nepreukázal, že by pred zosplatením pohľadávky postupoval podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko „v žiadnom prípade pri zosplatiňovaní úveru (dňa 6.10.2014) nemohla byť splnená podmienka uplynutia 15 kalendárnych dní odo dňa doručenia výzvy na zaplataenie dlžnej sumy“, k predčasnej splatnosti úveru nemohlo dôjsť pred dátumom 8.10.2014, k platnému predčasnému zosplateniu úveru nedošlo, a preto nebolo možné pohľadávku postúpiť z Poštovej banky, a.s. na žalobcu. Súd v dôvodoch rozsudku tak jednoznačne neurčil právny dôvod, pre ktorý žalobu zamietol, lebo vo výsledku uvedené nie je zrejmé. „ Už z týchto dôvodov odvolacia námietka žalobcu v tomto smere, založená na tvrdení o porušení ust. § 181 ods. 2 CSP, ako i na tvrdení, že napadnuté rozhodnutie je prekvapivé, nemôže v okolnostiach súdnej veci obstáť. Žalobca v súvislosti s opomenutím postupu súdu prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 CSP neopodstatnene namietal nielen porušenie práva na spravodlivý proces, ale tiež prekvapivosť rozsudku súdu prvej inštancie.

24. Odvolací súd považuje na tomto mieste za potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 181 ods. 2 CSP v podstatných rysoch prevzal úpravu priebehu pojednávania po prednesoch strán podľa § 118 ods. 2 OSP. Podľa § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Ak samosudca toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., čo napokon v prejednáanej veci vyplýva aj z obsahu záznamu z pojednávania pred súdom prvej inštancie.

25. Odvolací súd dodáva, že cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Z vyššie uvedenej judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 OSP, vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednáanej veci (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014).

26. Zo všetkých uvedených dôvodov možno konštatovať, že žalobcom uvedené odvolacie dôvody, ani odvolacie námietky nie sú opodstatnené. Rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane vecne správne výroku o trovách konania.

27. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca úspech v odvolacom konaní nemal, a tak mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí. V odvolacom konaní procesne úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli, a preto o trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).